

**DELINCVENȚA JUVENILĂ-UN
FENOMEN SOCIAL TOT MAI DES
ÎNTÂLNIT**

Andra DASCĂLU *
Amelia SINGH **
Universitatea din Pitești

**THE JUVENILE DELINQUENCY-
AN INCREASINGLY COMMON
SOCIAL PHENOMENON**

Andra DASCĂLU *
Amelia SINGH **
University of Pitești

***Abstract:** Fenomenul de delincvență juvenilă este unul complex ce presupune analiza atât a factorilor psihologici cât și a celor sociali. În încercarea de a motiva acest fenomen s-a pornit de la analiza unei varietăți de factori, inclusiv cei ce pot apărea încă din timpul evoluției fătului cât și a factorilor familiali. Deasemenea foarte importanți sunt și factorii sociali.*

Deși există o multitudine de studii efectuate de cei mai buni specialiști și se demarează diverse programe de prevenire a delincvenței juvenile, suntem martorii unei creșteri nedorite a acestui fenomen social.

1. Aspecte generale

“Actul delicvent, ca atare, reprezintă expresia unui șir de acțiuni și conduite care contrastează puternic cu normele de conviețuire existente în cadrul familiei, instituțiilor, societății...”⁴³.

Prima problemă care se ridică privind delincvența juvenilă este legată de necesitatea utilizării acestui termen în loc de alți termeni consacrați juridic și folosiți pentru adulți care

***Abstract:** The phenomenon of juvenile delinquency is a complex one which involves the analysis of both psychological and social factors. Attempting to motivate this phenomenon it was started by analyzing a variety of factors, including those that may occur as early as during fetal development and those concerning the family. Also the social factors are very important. Although there are a multitude of studies elaborated by the best specialists and there are also initiated various programs to prevent juvenile delinquency, we are witnesses to unwanted growth of this social phenomenon.*

1. General aspects

“The delinquent act, as such, represents the expression of a series of actions and behaviours in strong contrast with the social rules within the family, institutions or the society in general...”.

The first issue to consider when it comes to juvenile delinquency is related to the necessity to use this term instead of other common juridical terms referring to adults

* Asist. Univ. drd.; adresa: str. Dacia, bl. V1, sc. E, ap. 10, Mioveni, Argeș; Facultatea de Științe Juridice și Administrative, Universitatea din Pitești; nr. telefon: 0744107136; e-mail: andradascalu@yahoo.com.

** Asist. Univ. drd.; adresa: Pitești, Argeș; Facultatea de Științe Juridice și Administrative, Universitatea din Pitești; nr. telefon: 0723734493; e-mail : singh.amelia@yahoo.com.

⁴³ Sorin Rădulescu și Dan Banciu, *Sociologia crimei și criminalității*, op.cit., p.77.

* Assistant, Ph.D. Candidate; address: str. Dacia, bl. V1, sc. E, ap. 10, Mioveni, Argeș; Faculty of Law and Administrative Sciences, University of Pitești; telephone number: 0744107136; e-mail address: andradascalu@yahoo.com.

** Assistant, Ph.D. Candidate; address: Pitești, Argeș; Faculty of Law and Administrative Sciences, University of Pitești; telephone number: 0723734493; e-mail address: singh.amelia@yahoo.com.

încalcă normele juridico-penale. Acest termen provine de la cuvântul francez *delinquance juvenile* care, la rândul lui, se originează în latinescul *delinquere juvenis* și el desemnează ansamblul abaterilor și încălcărilor de norme sociale, *sanctionate juridic*, săvârșite de minorii până la 18 ani.

Desigur, este absolut necesar să diferențiem în cadrul categoriei largi de minori câteva subcategorii, distincție făcută clar de către sistemul nostru juridic. Astfel, minorii până la vârsta de 14 ani nu răspund penal, chiar dacă ei comit infracțiuni. Cei cu vârsta între 14 și 16 ani răspund juridic limitat numai dacă se stabilește existența discernământului la expertiza medico-legală psihiatrică - art.99 Codul penal. În sfârșit, minorii cu vârsta între 16 și 18 ani răspund în fața legii, având discernământ. Cu toate acestea, modul de sancționare și, mai ales, cel de executare a pedepselor se deosebesc de cele folosite pentru infractorii adulți.

Pentru a înțelege mult mai bine fenomenul delincvenței juvenile este necesar să se facă o caracterizare psihologică și psihocomportamentală a minorului. În cadrul Dicționarului Webster, copilul este definit a fi “persoana tânără ce aparține oricăruia dintre cele două sexe, ce se află ca vârstă între perioada prunciei și cea a tinereții”. Plecând de la această definiție se pot departaja cel puțin trei perioade de vârstă pe care le parcurge persoana tânără: 1.perioada *prunciei* (primii ani de viață); 2.perioada *copilăriei* (între perioada prunciei și adolescență); 3.*tinerețea*(perioada dintre sfârșitul pubertății și începutul perioadei adulte).

La fel ca și în cazul infractorului adult, cei care s-au ocupat de studiul conduitei delincvente a minorului, au ajuns la evidențierea unui “profil psihologic” al acestuia: a) înclinația către agresivitate, fie latentă, fie manifestă, ce este bazată pe un

which break the criminal laws. This term derives from the French phrase *delinquance juvenile* which, in its turn, comes from the Latin expression *delinquere juvenis* and defines the range of infringements and violations of the social rules, *which are punished by law*, committed by minors under 18 years old.

It is of course necessary to distinguish between the various subcategories of minors. This distinction is clear within our legal system. Therefore, minors under 14 years old are not legally responsible, even if they committed crimes. Those between 14 and 16 years old have limited legal responsibility, only if the psychiatric and medico-legal examination shows that the minor has the power of discernment – art. 99 from the Romanian Criminal Law. Still, the types of punishments and especially the way of carrying punishments differ from those applied to adult criminals.

For a better grasp on the phenomenon of juvenile delinquency, we need to draw a psychological and behavioural characterization of minors. The Webster Dictionary defines the child as „a young person of either sex, especially one between infancy and youth”. Starting from this definition, one can distinguish at least three age spans involving a young person: 1. infancy (the first years of life); 2. childhood (between infancy and teen years); 3. youth (the period between the late teen years and the beginning of the adult years).

Like in the case of adult criminals, those who have studied the delinquent conduct of minors have drawn a „psychological profile” for them, as it follows: a) the propension for aggressiveness, either hidden, or manifest, based on a hostile background, involving the negation of widely accepted social values; b) emotional

fond de ostilitate, de negare a valorilor socialmente acceptate; b) instabilitatea emoțională, generată de carențe educaționale și, în ultimă instanță, de fragilitatea eului; c) inadaptarea socială, provenită din exacerbarea sentimentului de insecuritate, pe care individul caută să-l suprimă, de exemplu prin schimbarea deasă a domiciliului sau vagabondaj ori prin evitarea formelor organizate de viață și activitate; d) duplicitatea conduitei, manifestată în discordanța dintre două planuri: unul, cel al comportamentului tainic, intim în care se prepară infracțiunea și celălalt, nivelul comportamental de relație cu societatea, prin care își trădează de cele mai multe ori infracțiunea; e) dezechilibru existențial, exprimat prin patimi, vicii, perversiuni, irosire absurdă a banilor etc.

Soții Sheldon și Eleanor Glueck⁴⁴, studiind cu ajutorul unei echipe interdisciplinare un lot de 500 de minori delincvenți și un lot de 500 nedelincvenți (lot martor, care erau corespunzători ca vârstă, sex, statut socio-economic, apartenență etnică etc.) au evidențiat că delincvenții se deosebesc de nedelincvenți prin următoarele trăsături mai importante:

1. Din punct de vedere fizic, delincvenții sunt cu precădere de constituție mezomorfică (sunt solizi, au forță musculară mare etc.);

2. Ca temperament sunt: energici, neastâmpărați, impulsivi, extravertiți, agresivi, distructivi (adesea sadici);

3. Au atitudini ostile, sfidătoare, sunt plini de resentimente, de suspiciuni, sunt încăpățânați, dornici să se afirme în grup, cu spirit de aventură, neconvenționali, nesupuși autorităților;

instability, generated by poor education and, ultimately, by a fragile inner self; c) social maladjustment, derived from the exaggeration of insecurity feelings, which individuals try to eliminate, for example by frequently changing residence, by vagrancy or by avoiding any form of organized life and activity; d) the duplicity of the conduct, manifested in the gap between the hidden, intimate behaviour, in which the crime is prepared, and the social behaviour, by which the crime is revealed most of the times, etc.

Sheldon și Eleanor Glueck, helped by an interdisciplinary team, studied two groups of 500 minors, one of them delinquent, the other non-delinquent (formed of young people comparable in terms of age, sex, social and economic status, ethnic group) and they revealed the fact that delinquents differ from non-delinquents in terms of the following important features:

1. From the physical point of view, delinquents often have a mesomorphic build (they are sturdy and have a high muscular force);

2. When it comes to temper, they are energetic, restless, impulsive, forthcoming, aggressive, destructive (often sadist);

3. They have a hostile, defying attitude, they are full of resentment, suspicious, stubborn, assertive, adventurous, unconventional, defiant towards authorities;

4. From a psychological perspective, they tend to express themselves openly; as to their social and cultural background, delinquents come far more often than non-delinquents, from intolerant, cold, unstable, immoral / amoral families etc. (Glueck, 1950)

An interesting classification of juvenile

⁴⁴ Glueck, S., Glueck, E., *Unravelling Juvenile Delinquency*, Harvard University Press, Cambridge, Mass, 1950, apud Bogdan, T. și colab., *Comportamentul uman în procesul judiciar*, M.I., Serviciul editorial și cinematografic, București, 1983, p.75.

4. Din punct de vedere psihologic, tind spre exprimări directe; sociocultural provin, în proporție mult mai mare decât cei din grupul de control, din familii neînțelegătoare, neafective, instabile, lipsite de ținută morală etc.

Delincvenții juvenili, la fel ca și infractorii adulții pot fi clasificați în funcție de o serie de criterii:

1. prezența sau absența intenției: acte delincvente spontan-intenționate; acte premeditate; absența intenției;

2. în funcție de numărul infracțiunilor comise: prima infracțiune; mai multe infracțiuni (recidivism);

3. în funcție de gradul de normalitate psihică: anormal (bolnav mintal); normal;

4. gradul de responsabilitate: perfect responsabil, intelect redus, intoxicație, dezorganizare psihică;

5. în funcție de motivația ce stă la baza conduitei delincvente: predominant extrinsecă (interesul principal orientat spre atingerea unor scopuri, cum ar fi intrarea în posesia unor bunuri); predominant intrinsecă (interesul este orientat predominant spre aspectele de conținut ale activității antisociale).

O interesantă clasificare a delincvenței juvenile o realizează W.W. Wattenberg⁴⁵, care pleacă de la cele șase structuri de reacție comportamentală așa cum sunt ele înscrise în Manualul statistic și diagnostic al tulburărilor mentale, elaborat de către Asociația psihologilor americani:

1. reacția hiperkinetică, specifică copiilor ce prezintă afecțiuni neurologice minime;

2. reacția de retragere, ce poate să apară atunci când copilului i se oferă prea puțină

delinquency is provided by W.W. Wattenberg, who starts from the six structures of behavioural reactions, as described by the Statistic and Diagnose Manual of Mental Illnesses, issued by the American Psychologist Association:

1. the hiperkinetical reaction, specific to children with mild neurological issues;

2. the retreat reaction, which might occur when the child gets too little satisfaction; this situation is specific to children whose parents have an inappropriate behaviour around them (they are detached, excessively permissive or exaggerated in applying punishments);

3. the overanxious reaction, which tends to occur especially in the middle social strata, in families which are overambitious in terms of school performance and in which children are urged to behave according to high standards imposed to them;

4. the aggressive unsocialized reaction, which tends to appear in case of parental rejection coupled with parental overprotection;

5. the escape reaction, which is likely to appear in case of full parental rejection;

6. the reaction of the delinquent group, which might appear as a result of the group rebellion during teen years in the absence of parental and especially of fatherly supervision.

2. Analysis of some factors involved in determining minor misbehaviour

The factors that lead to juvenile delinquency fall into two broad categories: a) *internal, individual factors* and b) *external, social factors*. The first category include the specific elements and the neurological and

⁴⁵ Wattenberg, *The Juvenil Delinquent*, în Toch, H., *Psychology of Crime and Criminal Justice*, Wavelan Press Inc., Prospect Heights, Illinois, 1986

satisfacție; această situație este specifică, copilului ce adoptă în raport cu ei o conduită neadekvată (sunt detașați, excesiv de permisivi sau exagerați în aplicarea sancțiunilor);

3. reacția superanxioasă, tinde să apară în mod particular în clasa de mijloc, în familiile deosebit de ambițioase în plan educațional în care copiii sunt solicitați să realizeze achiziții comportamentale în baza unor înalte standarde impuse;

4. reacția agresivă nesocializată, tinde să apară în cazul respingerii parentale, cuplată cu superprotecția parentală;

5. reacția de fugă, de evadare, tinde să apară ca o reacție la respingerea parentală integrală;

6. reacția grupului delincvent, tinde să apară ca rezultat al rebeliunii de grup din anii adolescenței în absența supravegherii parentale și mai ales, a celei paterne.

2. Factori implicați în determinarea comportamentului deviant al minorilor

Factorii care determină delincvența juvenilă pot fi împărțiți în două mari categorii: a) *factori interni, individuali* și b) *factori externi, sociali*. În prima categorie se include: particularitățile și structura neuro-psihică, particularități ale personalității în formare, particularități care s-au format sub influența unor factori externi, mai ales a celor familiali. În a doua categorie, mai importanți sunt factorii socio-culturali, economici, socio-afectivi și educaționali din cadrul microgrupurilor și macrogrupurilor umane în care trebuie să se integreze, treptat, copilul și tânărul, începând cu familia. Tot în categoria factorilor interni, un rol deosebit de important îl are, după unii autori, frustrația.

2.1. Factori neuro-psihici

Din această categorie fac parte, după

psychological structure, the aspects of the forming personality, elements that formed under external influence, especially families. In the second category, more important are the social, cultural, economic, affective and educational factors within large or small groups of people, starting with the family, in which the child and the young person must gradually integrate. Also in the category of the internal factors, a significant role is played, according to some authors, by frustration.

2.1. The neurological and psychological factors

In this category are included, according to some authors, the following factors:

1. *Brain disfunctions, revealed by EEGs*. Most researchers believe that there is no specific aspect of EEGs of delinquent minors, although some anomalies of these aspects prove the existence of a brain pathology for some of these subjects.

2. *Intellectual disfunctions*. Poor intellectual skills prevent them from anticipating the consequences and implications of their actions.

Some authors insisted that the poor intellect represents a prerequisite for criminal conduct, especially when it is associated to emotional active personality disturbances and with an unfavourable environment.

3. *Emotional disorders*. Emotions play a major role in the life and activity of an individual and any deviation from normal creates problems of adaptation, sometimes pretty serious. As for juvenile delinquents, as most reserchers state, it seems that they distinguish themselves either by a low level of affective maturation or by different degrees of emotional disorders.

The insufficient affective maturation is cherecterized by:

cum afirmă unii autori, următorii factori⁴⁶:

1. *Disfuncții cerebrale, relevate prin EEG.* Majoritatea cercetătorilor arată că nu se poate vorbi de o specificitate a traseelor EEG la delincvenții minori, deși unele anomalii ale acestor trasee bioelectrice care apar la unii delincvenți demonstrează existența unei patologii cerebrale a acestor subiecți.

2. *Deficiențe intelectuale.* Capacitățile intelectuale reduse îi împiedică mai ales în anticiparea consecințelor și implicațiilor acțiunilor întreprinse.

Unii autori au subliniat faptul că nivelul mental scăzut reprezintă o premisă a infraționalității, mai ales dacă este asociat cu perturbări emotiv-active ale personalității și cu condiții defavorabile de mediu.

3. *Tulburări ale afectivității.* Afectivitatea joacă un rol important în viața și activitatea individului uman și orice abatere de la normal creează probleme, uneori destul de serioase, pe linie adaptativă. În ceea ce-i privește pe delincvenții minori, după cum afirmă majoritatea cercetătorilor, se pare că aceștia se caracterizează fie printr-un *nivel insuficient de maturizare afectivă*, fie prin diferite *stări de dereglare a afectivității*.

Insuficienta maturizare afectivă se caracterizează prin:

- lipsa unei autonomii afective, ceea ce duce la creșterea sugestibilității;

-insuficienta dezvoltare a autocontrolului afectiv, legat de insuficienta cunoaștere și capacitate de stăpânire a reactivității emoționale;

- slaba dezvoltare a emoțiilor și sentimentelor superioare, îndeosebi a celor morale.

În categoria *stărilor de dereglare a afectivității* sunt incluse:

- lack of affective autonomy, which leads to an increase of the power of suggestion;

- insufficient development of the affective self-control, including the insufficient knowledge and capacity to control the emotional reactions;

- poor development of superior emotions and feelings, especially the moral feelings.

In the category of emotional disorders are included:

- feelings of frustration, emotional conflicts; emotional instability; emotional ambivalence; emotional indifference; lack of emotions and of unselfish, sympathetic feelings. Because of the high levels of self-absorption and also the low levels of tolerance to frustration, some actional objectives are formulated and reached by illegal means.

4. *Character disorders.* The character, as the central point of the personality, is formed and develops during the ontogenesis, this is why it is highly dependent on the mix of conditions in which the individual carries his/her life, as well as on the ensemble of social and cultural factors, in broad terms, which influence and shape the process of ontogenesis.

The studies on juvenile delinquents showed that they had low levels of character maturation, manifested in: insufficient self-control; impulsiveness and aggressiveness; underestimation of errors and disocial / antisocial acts committed; passivity, indifference and disregard for work; rejection of social, legal and moral rules; egocentric tendencies; - exaggeration of personal egocentric motivations, of self-absorbed

⁴⁶Preda, V., *Profilaxia delincvenței și reintegrarea socială*, Ed. Științifică și enciclopedică, București, 1981, p.31-38.

- stările de frustrație afectivă și sentimentele de frustrație, conflicte afective; - instabilitatea (labilitatea) afectivă ; - ambivalența afectivă ; - indiferența afectivă ; - absența emoțiilor și a înclinațiilor altruiste și simpatetice. Datorită nivelului crescut al egocentrismului și, totodată, datorită existenței unui nivel scăzut al toleranței la frustrație, formularea și atingerea unor obiective acționale se face prin apelul la mijloace ilegale.

4. *Tulburări caracteriale*. Caracterul, în calitatea lui de nucleu al personalității, se formează și se dezvoltă în ontogeneză, fiind de aceea puternic dependent de ansamblul de condiții și împrejurări în care trăiește individul uman în mod nemijlocit, precum și de ansamblul de factori de ordin socio-cultural, luat într-un sens mai larg, care influențează și modelează procesul dezvoltării ontogenetice.

Cercetările efectuate asupra delincventului minor au scos în evidență faptul că acesta se caracterizează printr-un nivel de *imaturizare caracterologică*, care se manifestă prin următoarele: - autocontrol insuficient; - impulsivitate și agresivitate; - subestimarea greșelilor și a actelor disociale sau antisociale comise; - indolență, indiferență și dispreț față de muncă; - opoziție și respingere a normelor social-juridice și morale; - tendințe egocentrice; - exacerbarea unor motive personale egoiste, a unor trebuințe și tendințe înguste, de nivel redus; - absența sau insuficienta dezvoltare a unor motive superioare, de ordin social și a sentimentelor etico-morale; - dorința realizării unei vieți “ușoare”, fără muncă.

2.2.Factori prenatali

S-a demonstrat că, copiii mamelor adolescente sunt mult mai dispuși să devină delincvenți. Așa de exemplu, Merry Morash

needs and tendencies; - the lack or insufficient development of superior motivations, of ethical and moral feelings; - the desire to live „an easy life”, without work.

2.2.Antenatal factors

It was proved that the children of teenage mothers are much more prone to delinquency than others. For example, Merry Morash and Lila Rucker analyzed the results obtained following four studies carried out in the US and the UK (including the Cambridge study) and discovered that young mothers are associated with families in contradiction with the law, with lack of well-being and the absence of biological fathers. These mothers tend to use inadequate or insufficient methods of education and their children often skip school for long periods and involve in criminal activity. Also, it seems that the physical presence of the father generally has an effect of protection and significantly reduces this kind of behaviour.(Amza, 2002)

Israel Kalvin and his colleagues warn us about the fact that the consumption of drugs, alcohol and nicotine during pregnancy will have a negative influence on the further development of the baby. For example, the mother who smokes during the 9 months of pregnancy risks giving birth to children with health issues and low school performances. Also, the excessive alcohol consumption will lead to children predisposed to hyperactivity, low intellect and deficient manner of speech. The birth of underweight babies, in the above-mentioned circumstances, and who also present other perinatal complications (inadequate forceps birth, suffocation) can later lead to misbehaviour.(Argeșeanu, 1994)

Still, the effects of prenatal complications must be also analyzed in the context of other factors, such as the quality of

și Lila Rucker au analizat rezultatele obținute în urma a patru cercetări întreprinse în America și Anglia (incluzând studiul Cambridge) și au descoperit că mamele tinere sunt asociate cu familii care se află în contradicție cu legile, cu lipsa unui suport al bunăstării și absența biologică a taților. Aceste mame au tendința de a folosi metode de educație neadecvate și insuficiente, iar copiii lor, deseori, lipsesc perioade mari de timp de la școală și comit fapte ce vizează încălcarea legii. De asemenea, se pare că prezența biologică a tatălui are, în general, un efect de protecție și diminuează mult faptele copiilor.

Israel Kalvin și colegii săi atrag atenția asupra faptului că, consumul de droguri, alcool și țigări pe timpul sarcinii vor avea o influență negativă asupra dezvoltării ulterioare a copilului. Așa de exemplu, mama care fumează în perioada celor 9 luni este supusă riscului de a da naștere la copii cu deficiențe, performanțele școlare ale acestora fiind mult diminuate. Totodată, consumul excesiv de alcool va conduce la nașterea unor copii care vor fi predispuși la hiperactivitate, cu inteligență scăzută și cu o vorbire defectuoasă⁴⁷.

Nașterea de copii sub greutatea normală, în condițiile puse în discuție, și care mai au și alte complicații, perinatale (forceps inadecvat, asfixie etc.), predispune mai târziu la probleme de devianță comportamentală.

Efectele complicațiilor prenatale trebuie însă analizate și în contextul altor factori, ca de exemplu calitatea mediului familial.

2.3. Hiperactivitatea și impulsivitatea

În cercetările științifice s-a conturat tot mai pregnant opinia potrivit căreia, factorii de

the family environment.

2.3. Hyperactivity and impulsiveness

Recent scientific research has progressively introduced the opinion that the personality factors which can lead to delinquency are hyperactivity and impulsiveness.

It has also been proved that hyperactivity usually starts before the age of 5, but some specialists argue that it can start even before the age of 2, has periods of progress during childhood and tends to persist even to the teen years. It is associated to restlessness, impulsiveness and attention deficiencies, therefore the moment is known as the hyperactivity – impulsiveness – difficult attention syndrome (HIA).

2.4. The influence of intelligence in reaching performance

Although the opinions are still divergent, it seems that the theories according to which low intellect is an important factor that leads to criminal activity and can be identified very early in life are becoming more and more popular.

Specialists believe that it is quite risky to take into account the low intellect separately, without considering poor school performances. The low verbal intelligence is associated to lower school results and all of them foretell the juvenile delinquency.

Also, it is estimated that delinquents tend to leave school at a tender age, around 15 years on average.

It is also stated that the low non-verbal intelligence is specific to juvenile seasoned offenders, who have been breaking the law since the age of 10 to 13.

⁴⁷ Ion Argeșeanu și colaboratorii, **Studiu criminologic...**, Buletin de Criminologie și Criminalistică, nr.1-2 (1994), p.36.

personalitate, care mai târziu pot duce la delincvență, sunt hiperactivitatea și impulsivitatea.

S-a mai demonstrat că hiperactivitatea începe, de regulă, înainte de împlinirea vârstei de 5 ani, iar unii specialiști apreciază că ea debutează chiar înaintea vârstei de 2 ani, apoi va marca momente de progres pe perioada copilăriei, tinzând să persiste chiar și în anii adolescenței. Aceasta este asociată cu stări de neliniște, impulsivitate și atenție dificilă, de aceea, momentul este consemnat ca sindromul hiperactivitate-impulsivitate-atenție dificilă (H.I.A.).

2.4. Influența inteligenței în obținerea performanțelor

Deși opiniile sunt încă diferite, se pare că teoriile potrivit cărora inteligența scăzută este un important factor care duce la comiterea de delikte și poate fi identificat foarte devreme în decursul vieții câștigă tot mai mult teren.

Se apreciază că este destul de riscant să te raportezi separat la o inteligență scăzută fără a lua în calcul și performanțele școlare destul de slabe. Inteligența verbală scăzută este asociată cu performanțe școlare slabe, toate prezicând delincvența juvenilă.

De asemenea, se apreciază că delincvenții tind să părăsească școala încă de la vârste fragede, media fiind la 15 ani.

Se opinează că inteligența non-verbală scăzută este caracteristică, înbeosebi, recidiviștilor minori, care comit delikte încă de la vârsta de 10-13 ani.

Alte studii au demonstrat că delincvenții obțin rezultate mai bune la testele de performanță non-verbală, decât la cele verbale, sugerând că ei găsesc mai ușor sensul obiectelor concrete decât cel al

Other studies have proved that juvenile delinquents often obtain better results in tests concerning the non-verbal intelligence, compared to tests of verbal performances, therefore they suggest that the juvenile criminals find the sense of concrete notions far easier than the abstract concepts. (Murchison, 1982)

The opinion of professor Tudor Amza is somewhat different from the presented theories, as he considers that the lack of intelligence cannot justify all the juvenile crime and that, in many cases, it must be analyzed in the context of other factors.

2.5. The role of parents in developing discipline and juvenile attitude

Throughout time, there have been countless written materials on the role played by the family in the youth education. The „first seven years spent at home” has become a household phrase in the Romanian society and a widely accepted criterium of judgement when the behaviour of some individuals leaves much to be desired in terms of education.

One of the most important functions of the family is to educate and to form youngsters, so as they integrate in optimal conditions to the social life and activity. Here, within the family, the parents have a direct or indirect influence over the education – formation of their own children. The married couple, by means of its entire array of behavioural acts, represents a real social model which, being the first of the existent social models in terms of influence, has a decisive impact over its children’s own perception of life, conduct and reference to various social rules and values. (Amza, 2002)

conceptelor abstracte⁴⁸.

Opinia profesorului Tudor Amza diferă într-o oarecare măsură de teoriile prezentate, considerând că lipsa inteligenței nu poate motiva toate delictele comise de tineri și că, într-o proporție apreciabilă, aceasta trebuie să fie corelată și cu alți factori.

2.5. Rolul părinților în dezvoltarea disciplinei și atitudinii juvenile

Despre rolul pe care familia îl are în educarea tinerilor s-a spus și s-a scris destul de mult, iar în societatea românească "cei șapte ani de acasă" a devenit un criteriu unanim acceptat, atunci când în comportamentul unor indivizi se manifestă carențe grave în ceea ce privește educația.

Una dintre cele mai importante funcții ale familiei constă în educarea și formarea tinerilor în vederea integrării lor optime în viața și activitatea socială. Aici, în cadrul grupului familial, părinții exercită, direct sau indirect, influențe educațional-formative asupra propriilor lor copii. Cuplul conjugal, prin întreg sistemul său de acte comportamentale, constituie un veritabil model social care, fiind de altfel primul în ordinea influențelor din partea modelelor sociale existente, are o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Problema de bază care trebuie înțeleasă la nivelul autorităților românești este aceea de a nu aștepta până când comunitatea are probleme reale și copiii ajung în stradă, ci să se facă tot posibilul ca aceștia să fie îndrumați către școală.

România are o situație economică dificilă, mai ales în contextul crizei

The basic issue that must be understood by the Romanian authorities is that they should not wait until the community faces real problems and the children get on the streets, but they should make their best to encourage children to go to school.

România is nowadays confronted with a difficult economic situation, especially in the context of the present world economic crisis; as a consequence, as in many countries where the economy is at its lowest, child protection is placed towards the end of the priority list. Despite all these problems, it is absolutely necessary to understand that, if we want less children involved in criminal acts, it is very important for children to stay with their families, as long as the safety of their education is guaranteed. This situation makes us consider that the society should change not only the child, but also it should work as much (if not more) with its family.

The educational environment provided by the family can be analyzed using several indicators, the most important ones being:

1. the way parents relate to each other (the level of closeness and understanding, the agreement or disagreement on various matters etc.);
2. the system of parental attitudes to various social rules and values;
3. the way the child is perceived and considered;
4. the way of manifesting the parental authority (unitarily or separately);
5. the degree of acceptance of various child behaviours;
6. the dynamics of some tensional or conflictual situations;
7. the way of applying rewards or punishments;
8. the degree of openness and sincerity

⁴⁸ Carl Murchison, *Intelligence*, Clark University Press, Worcester, Mass., 1982, cap.4

economice mondiale actuale, și, în majoritatea țărilor unde economia nu merge, protecția copilului este lăsată la urma listei de priorități. Cu toate aceste neajunsuri, este absolut necesar de înțeles că, dacă dorim cât mai puțini copii implicați în acte criminale, este foarte important pentru un copil ca el să rămână în familie, mai ales cât siguranța educației lui este garantată acolo. Aceasta ne determină să apreciem că societatea nu poate schimba doar copilul, ci trebuie să se lucreze la fel de mult (dacă nu chiar mai mult) și cu familia.

Climatul educațional familial poate fi analizat după mai mulți indicatori, cei mai importanți fiind următorii:

1. modul de raportare interpersonală a părinților (nivelul de apropiere și înțelegere, acordul sau dezacordul în legătură cu diferite probleme etc.);

2. sistemul de atitudini parentale în raport cu diferite norme și valori sociale;

3. modul în care este perceput și considerat copilul;

4. modul de manifestare a autorității părintești (unitar sau diferențiat);

5. gradul de acceptare a unor comportamente variate ale copiilor;

6. dinamica apariției unor stări tensionale și conflictuale;

7. modul de aplicare a recompenselor și sancțiunilor;

8. gradul de deschidere și sinceritate al copilului în raport cu părinții.

2.6. Rolul familiilor dezmembrate și al separării cuplurilor în creșterea delincvenței juvenile

Majoritatea studiilor întreprinse în legătură cu influența dezmembrării familiilor și separarea cuplurilor asupra delincvenței juvenile au fost focalizate mai mult pe pierderea tatălui, fiindcă, pur și simplu,

of the child in relation with its parents.(Amza, 2002)

2.6. The role played by broken families and separated couples in the increase of the juvenile delinquency

Most of the research on the influence of broken families and separated couples over the juvenile delinquency were focused of the loss of the father, because the respective situation is simply more frequent.

Crime incidence is significantly lower in united families (22%) and – an important fact – almost as low as in the case of a missing father compensated by a loving mother.

These percentages suggest the fact that a broken family where the mother displays a loving attitude does not represent a crime-inducing factor more important than a conflictual family, where the disputes between the parents are frequent or very frequent. Even more, a loving mother can be capable in a certain sense to compensate for the absence of the father.

It has been proved that the children coming from families broken by divorce or separation present a higher potential of starting to commit crimes at the age of 21, compared to those coming from united families.

Also, the specialists noticed that in the families broken when the children were 0 to 4 years old, the children were much more inclined to delinquency compared to children who were 11 to 15 years old when their families broke. Remarriage (which happens more often after divorce than after death) was also associated to a high risk of delinquency, a fact that might suggest of possible negative effect of the step parent.

Marry Morash and Lila Rucher have come to a certain conclusion in a common research, that teenage moms which stand

pierderea acestuia se întâmplă mult mai des⁴⁹.

Comiterea delictelor este într-un procent semnificativ mai redus la familiile unite (22%) și – important - aproape la fel de scăzut în cazul lipsei tatălui, dar unde mama are o atitudine afectuoasă.

Aceste procente sugerează că o familie dezmembrată dar unde mama este afectuoasă nu reprezintă un factor criminologic mai important decât o familie cu conflicte între părinți, dese sau foarte dese. Mai mult, o mamă iubitoare poate fi capabilă într-un anumit sens de a compensa lipsa tatălui.

S-a stabilit că, copiii din familiile dezmembrate prin divorț sau separate au un risc potențial mult mai crescut să înceapă să comită infracțiuni la vârsta de 21 de ani, în comparație cu cei din familiile unite.

De asemenea, s-a constatat că în familiile care s-au destrămat în timp ce copiii aveau 0-4 ani, aceștia erau mult mai predispuși la delincvențe față de copiii cărora, de exemplu, li se dezmembrau familiile la vârsta de 11-15 ani.

Recăsătoria (care se întâmplă mai adesea după divorț decât după moarte) a fost, de asemenea, asociată cu un risc crescut de delincvență, fapt care ar putea sugera un posibil efect negativ al părintelui vitreg.

Cu certitudine, subliniază **Marry Morash** și **Lila Rucher** într-o cercetare comună, mamele adolescente care rămân singure și trăiesc în sărăcie sunt primele expuse să aibă copii delincvenți⁵⁰.

2.7.Privarea socio-economică - cauză a delincvenței juvenile

Multe teorii criminologice apreciază că delincvenții provin din clasele joase și vor să explice de ce se întâmplă astfel. **Albert**

alone and live in poverty are the first exposed to the risk of having delinquent children.

2.7. The social and economic deprivation – a cause of juvenile delinquency

Many criminology theories state that delinquents derive from lower social classes and want to explain this phenomenon. Albert Cohen – for example – sustained that the juveniles coming from lower (poor) classes barely succeeded in reaching the middle class standards, because their parents were inclined not to teach them how to postpone immediate satisfaction in favour of long term benefits.

In many criminology research, delinquents and non-delinquents are equal in front of the SES (social and economic status). The relation between SES and delinquency is approached in an impressive plethora of written texts, which, in exchange, is full of contradictions, although there are many specialized opinions according to which there is no relation at all between them.

The parents' deprivation of an adequate social and economic status is sometimes associated to a higher possibility of children involving in crimes. It is considered that, even after the child grows up and develops, one can still notice in his/her usual conduct the traces of the economic and social deprivation suffered during their young years.

In countries with a functioning market economy, the social and economic deprivation represents an important risk factor for delinquency, for breaking the law in general, and the children coming from low income families are more inclined to engage in criminal activities than children with a low occupational status, but with higher financial

⁴⁹ Tudor Amza, op.cit., pag.594

⁵⁰ Marry Morash, Lila Rucker, *Deviance.The Interactionis. Perspective*, New York, Macmillan Company, 1989, p.17.

Cohen - de exemplu - în urmă cu peste 50 de ani, susținea că minorii din clasele de jos (sărace) reușesc cu greu să ajungă la standardele claselor de mijloc, fiindcă părinții lor tind să nu-i învețe să amâne satisfacțiile imediate în favoarea celor pe termen lung⁵¹.

În multe cercetări criminologice, delincvenții și non-delincvenții sunt egali în fața SES (statutul socio-economic). De altfel, despre relația dintre SES și comiterea de delikte există un volum impresionant de literatură care, însă, este caracterizată de contradicții, deși multe alte opinii înclină să creadă că între statutul socio-economic (SES) și comiterea de delikte nu există o corelație⁵².

Privarea părinților de un statut socio-economic adecvat este asociată deseori și cu o posibilitate lărgită, oferită copiilor de a comite delikte.

Se apreciază că, și după ce copilul crește și se dezvoltă, se mai poate încă observa în comportamentul său, care este unul normal, obișnuit, privarea socio-economică pe care a avut-o în copilărie.

În țările unde economia de piață funcționează, privarea socio-economică constituie un important factor de risc pentru producerea infracțiunilor, în general pentru încălcarea legii, iar copiii din familiile cu un venit scăzut sunt mai expuși la a comite infracțiuni, decât copiii celor cu un prestigiu ocupațional scăzut dar cu posibilități financiare.

2.8. Influența "mișcărilor de gang" (băieților de cartier)

Cercetările în această direcție au fost inaugurate de Universitatea Statului Washington și de Consiliul European de Cercetare pentru Crima Organizată, cu scopul

resources.

2.8. The influence of the gang movements

The research in this direction were initiated by the University of the State of Washington and by the European Council of Research on the Organized Crime, aiming at analyzing the roots of violence, as well as the causes of the organized crime incidents among young people. A common feature of the American, European and also Romanian youth, especially after 1990's is the gang movement, a relatively new concept in criminology studies. (Amza, 2002)

In 1993, Walker, Schmidt și Lunghofer defined a couple of reasons for which young people adhere to gangs:

- looking for love;
- integrating in a new street discipline;
- the need to belong to a community;
- the need of recognition and power;
- the need of friendship, nervous and sexual excitement;
- finding a place where they are accepted irrespective of race, origin, sex or sexual orientation.

The American researchers Hagedorn and Macon described in 1988 a couple of gang typologies, depending on the dimensions of the city, of the community and of the neighbourhood. They highlighted the fact that the gang movement often structures on ethnic groups, on sex groups, on religious beliefs or on political options.

Hagedorn and Macon recommended three ways to prevent the effects of gang movements :

1. the gang members must participate to reeducation programmes, organized by the

⁵¹ Tudor Amza, *Criminologie*, Ed. Lumina Lex, București, 2002, p.225-227.

⁵² William C. Bailey, *Poverty, Inequality and City Homicide Rates: Some Not So Unexpected Findings* (Sărăcie, inegalitate și ratele urbane ale omuciderilor, niște descoperiri neașteptate), *Criminologie* 22(4), 1984, p.531-580.

analizării cauzelor violenței, precum și a crimei organizate în rândul tinerilor.

Se pune firesc întrebarea: de ce tinerii se integrează rapid în mișcările de gang (cartier)?

O trăsătură caracteristică tinerilor atât din Statele Unite, din Europa cât și din România, mai ales după 1990, este mișcarea de gang, o noțiune relativ nou apărută în studiile criminologice.

Walker, Schmidt și Lunghofer defineau în 1993 câteva motive pentru care tinerii aderă la mișcarea de gang:

- căutarea dragostei;
- integrarea într-o nouă disciplină de stradă (termenul "gang" este adaptat în tipologia românească sub forma "cartier": "băieți de cartier");
- nevoia de a aparține unei comunități;
- nevoia de recunoaștere și putere;
- nevoia de prietenie, de excitație nervoasă și sexuală;
- un loc unde sunt acceptați indiferent de rasă, origine, sex sau orientare sexuală.

Cercetătorii americani Hagedorn și Macon descriau în 1988 câteva tipologii de mișcări de gang, în funcție de mărimea orașului, de mărimea comunității și de mărimea cartierului. Ei scoteau în evidență că, deseori, mișcarea de gang se structurează pe grupuri etnice, în funcție de sex, de apartenența religioasă sau cea politică.

Hagedorn și Macon recomandau trei modalități de prevenire :

1. membrii mișcării de gang trebuie să participe la programele de reeducare, organizate de comunitățile cartierelor sau orașelor respective;

2. un punct important ar fi crearea de noi locuri de muncă în zona respectivă, deschiderea unor centre de educație, altele decât cele impuse de sistemul judiciar (școli de reeducare sau centre de detenție pentru

communities of the respective hoods or cities;

2. an important point would be the creation of new work places in the respective areas, the opening of educational centers, others than the ones imposed by the legal system (reeducation schools or detention centers for minors);

3. the members of the community, the parents, the relatives, the neighbours must involve in knowing and understanding the lifestyle of young gangsters.

In 1993, Taylor described several strategies to prevent gang movements – the family and the community being essential factors in the development of children and teenagers, both emotionally and psychologically.

The family and the community must share the responsibility of teaching young people how to avoid drugs and any kind of criminal act in general.

A solid education is directly linked to the positive development of young people; when it is present, those who participate in such a programme have good chances to grow as reliable members of the community.

The generation gap is another factor that makes young people get into gangs. A good communication strategy and the elimination of conflicts between generations might calm down the tensions between the community members.

The recreational programmes such as sports, music, theater and community service can help young people build and consolidate their personalities, as well as self-confidence and respect towards peers.

BIBLIOGRAPHY:

1. Amza T., 2002, "Criminologie-Tratat de teorie și politică criminologică" (Ed. Lumina Lex, București)
2. Banciu D., Rădulescu S., Voicu M., 1985, „Introducere în sociologia devianței” (Ed. Științifică și

minori);

3. implicarea membrilor comunității, părinți, rude, vecini, pentru cunoașterea modului de abordare a tinerilor care au aderat la mișcarea de gang.

În 1993, Taylor descria câteva strategii de prevenire a mișcării de gang - familia și comunitatea fiind esențiale în dezvoltarea copilului și adolescentului, atât din punct de vedere emoțional cât și psihic.

Familia și comunitatea trebuie să-și împartă responsabilitatea pentru învățarea tinerilor în ceea ce privește riscurile drogurilor și, în general, ale comiterii unui act criminal.

O educație bună este direct legată de dezvoltarea pozitivă a tinerilor, iar acolo unde există, aceia care participă la un program de educație au mari șanse să se dezvolte ca buni membri ai comunității.

Conflictul dintre generații este un alt factor care determină aderarea tinerilor la mișcarea de gang. Comunicarea și eliminarea conflictelor dintre generații, eliminarea opoziției dintre concepții sau idei, pot aplana divergențele dintre membrii aceleiași comunități.

Programele de recreare sportivă, muzica, teatrul, precum și activitățile din comunitate pot ajuta la formarea personalității tinerilor, pot, de asemenea, cristaliza personalitatea acestora, precum și încrederea în sine și respectul față de ceilalți tineri.

BIBLIOGRAFIE:

1. Amza T., 2002, “Criminologie-Tratat de teorie și politică criminologică” (Ed. Lumina Lex, București)
2. Banciu D., Rădulescu S., Voicu M., 1985, „Introducere în sociologia devianței” (Ed. Științifică și Enciclopedică, București)
3. Mitrofan N., Zdrengea V, Butoi T.,1994, „Psihologie judiciară” (Ed Sansa, București)
4. Rădulescu S. M., Piticariu M., 1989, „Devianță

Enciclopedică, București)

3. Mitrofan N., Zdrengea V, Butoi T.,1994, „Psihologie judiciară” (Ed Sansa, București)

4. Rădulescu S. M., Piticariu M., 1989, „Devianță comportamentală și boală psihică”(Ed Academiei Române, București)

5. Rădulescu S., Banciu D., 1996, “Sociologia crimei și criminalității” (Ed. Șansa, București)

6. Roșca Al., 1975, “Psihologie generală” (Ed. Didactică și Pedagogică, București)

7. Stănișor E., 2009, “Delincvența juvenilă” (Ed Oscar Print, București)

comportamentală și boală psihică”(Ed Academiei Române, București)

5. Rădulescu S., Banciu D., 1996, “Sociologia crimei și criminalității” (Ed. Șansa, București)

6. Roșca Al., 1975, “Psihologie generală” (Ed. Didactică și Pedagogică, București)

7. Stănișor E., 2009, “Delincvența juvenilă” (Ed Oscar Print, București)